

Η θεραπεία του τυφλού της Ιεριχούς και η δική μας θεραπεία

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αναφέρεται στο θαύμα της θεραπείας του τυφλού στην Ιεριχώ. Αποτελεί θαυμαστό υπόδειγμα προσωπικής κοινωνίας ανθρώπου με τον Ιησού Χριστό, ως Σωτήρα και Λυτρωτή. Με την περικοπή αυτή, ο Ευαγγελιστής θέλει να μας διδάξει την πίστη την οποία πρέπει να έχουμε και πως αν η πίστη αυτή είναι πραγματικά αληθινή τότε αυτή βραβεύεται απ' τον Θεό.

Βλέπουμε ότι ο τυφλός στο σημείο που καθόταν και επαιτούσε, άκουσε να περνάει κόσμος και πληροφορείται ότι από το σημείο εκείνο διερχόταν ο Ιησούς ο Ναζωραίος, άμεσα και χωρίς απώλεια χρόνου άρχισε να φωνάζει δυνατά, απευθυνόμενος προς τον Ιησού, «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με», σώσε με και δώσε μου την θεραπεία μου για να αναβλέψω. Ο Κύριος δεν τον αγνόησε, αλλά κοντοστάθηκε, συζήτησε μαζί του με αποτέλεσμα να εκπληρώνει το ποθούμενο, το φως των οφθαλμών του.

Όσο όμως και αν τον εμπόδιζαν οι άλλοι, εκείνος δεν κάνει πίσω. Πιστεύει και επιμένει, πιστεύει ακράδαντα στην αγάπη και την ευσπλαχνία του Κυρίου. Πιστεύει πως θα του δώσει το φως, «αυτός που είναι το φως το αληθινόν, το οποίο φωτίζει και αγιάζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο^[1]» κι ότι θα τον θεραπεύσει όχι μόνο απ' το σκοτάδι των ματιών αλλά και της ψυχής δηλαδή την αμαρτία.

Σταματάει τον Κύριο η φωνή εκείνου που Τον επικαλείται με πίστη. Και έχει δίκαια τιμηθεί από τον Χριστό ο τυφλός, διότι έχει κληθεί από Αυτόν και έχει δεχθεί εντολή να έρθει κοντά, με σκοπό αυτός που Τον προσέγγισε προηγουμένως με την πίστη του, να Τον πλησιάσει και με το σώμα του^[2].

Διαπιστώνουμε πολλές φορές στη ζωή μας, όταν εντοπίζουμε δυσκολίες και προβλήματα, γογγύζουμε και δυνασχετούμε. Ο μισόκαλος διάβολος ποτέ άλλοτε δεν μας επιτίθεται τόσο βίαια όσο όταν βρισκόμαστε ένα βήμα πριν από το τέλος του αγώνα και έχουμε ακόμα δυνατότητα σωτηρίας, την οποία όμως τελικά χάνουμε, γιατί την τελευταία στιγμή υποχωρούμε.

Υποχώρησε, λέει ο διάβολος, βιάσου, προσπάθησες πάρα πολύ, βγήκες από τα όρια της αντοχής σου. Τελείωσε αμέσως, μην καθυστερείς, δεν μπορείς να αντέξεις περισσότερο. Και τότε αυτοκτονούμε σωματικά, ηθικά, πνευματικά[3].

Εγκαταλείπουμε τον αγώνα και αγκαλιάζουμε το θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που η βοήθεια βρίσκεται δίπλα μας και μπορούμε να σωθούμε. Δεν πρέπει να δίνουμε σημασία σ' αυτές τις φωνές. Όσο δυνατότερα ηχούν τόσο πιο γερά πρέπει να δενόμαστε με το σκοπό μας. Οφείλουμε διά της μετανοίας και της προσευχής να εκζητούμε πάντα το έλεος του Θεού, ώστε να διανοίξει τα όμματα της καρδιάς μας για να κυκλοφορήσει μέσα μας, κατά τρόπο φυσιολογικό, η αγάπη Του. Να υπάρχει αληθινή συνεργασία Θεού και ανθρώπου στην ζωή μας, και τότε ο Θεός θα μας χαρίζει φρόνηση, σοφία και δύναμη να κάνουμε το σωστό και να βρίσκουμε τον επιδιωκόμενο στόχο μας.

Παραπομπές:

[1] Ευχή της Α΄ Ώρας: «Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον, καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων».

[2] Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας Ἄπαντα τα έργα, Πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος Παλαμάς», εκδ. «Το Βυζάντιον», Θεσσαλονίκη 2005, «Υπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Λουκάν Β΄», σελ. 163-165

[3] Μητροπολίτου Σουρόζ Αντωνίου, Κήρυγμα στην Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά: για τη θεραπεία του τυφλού της Ιεριχούς.

<https://bit.ly/3GRxM3I>